Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ (pierwsza izba)

z dnia 24 marca 2011 r.*

Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2009 r. — Decyzja o nieawansowaniu — Porównanie osiągnięć — Oczywisty błąd w ocenie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie

W sprawie F-104/09

mającej za przedmiot skargę wniesioną na podstawie art. 270 TFUE, mającego zastosowanie do traktatu EWEA na podstawie jego art. 106a,

**Diego Canga Fano**, urzędnik Rady Unii Europejskiej, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokatów S. Rodriguesa oraz C. Bernarda-Glanza,

strona skarżąca,

przeciwko

**Radzie Unii Europejskiej**, reprezentowanej przez M. Bauera oraz K. Zieleśkiewicz, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ (pierwsza izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, H. Kreppel i M.I. Rofes i Pujol (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: R. Schiano, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 września 2010 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 21 grudnia 2009 r. za pośrednictwem faksu (oryginał został złożony w dniu 23 grudnia), D. Canga Fano wniósł niniejszą skargę o stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu go do grupy zaszeregowania AD 13 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r. i o zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na jego rzecz kwoty 200 000 EUR tytułem zadośćuczynienia ewentualnie doznanej przez niego krzywdzie i tytułem naprawienia ewentualnie poniesionego przez niego uszczerbku dla kariery.

* Język postępowania: francuski

## Ramy prawne

2 Artykuł 45 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") stanowi:

„Awans następuje na podstawie decyzji organu powołującego z uwzględnieniem art. 6 ust. 2. Skutkuje on przyznaniem urzędnikowi wyższej grupy zaszeregowania w ramach grupy funkcyjnej, w której jest zatrudniony. Awansem obejmuje się osoby wybrane spośród urzędników, którzy posiadają przynajmniej dwuletni staż pracy w swojej grupie zaszeregowania, po porównaniu zasług [osiągnięć] urzędników mających prawo do ubiegania się o awans. Przy porównaniu zasług [osiągnięć] urzędników organ powołujący w szczególności uwzględnia sprawozdania dotyczące urzędników, znajomość języków obcych innych niż języki, dla których urzędnicy zadeklarowali biegłą znajomość [których biegłą znajomość urzędnicy zadeklarowali] zgodnie z art. 28 lit. f), i posługiwanie się nimi w wykonywaniu obowiązków oraz, w stosownych przypadkach, poziom wykonywanych przez nich obowiązków".

## Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

3 Z akt sprawy wynika, że skarżący rozpoczął służbę w sekretariacie generalnym Rady (zwanym dalej „SGR") w dniu 1 września 1991 r. jako urzędnik w grupie zaszeregowania A7. Po raz ostatni został awansowany do grupy zaszeregowania A4 (obecnie AD 12) w dniu 1 czerwca 2001 r. Od dnia 1 kwietnia 1994 r. pracuje w służbie prawnej Rady. Jednakże w okresie od dnia 1 października 1999 r. do dnia 30 września 2003 r. był oddelegowany w interesie służby do gabinetu L. de Palacio, członka Komisji Wspólnot Europejskich. Po upływie okresu oddelegowania skarżący powrócił do służby prawnej do grupy „Stosunki zewnętrzne", następnie, począwszy od dnia 1 października 2007 r., pracował w ekipie 1B „Coreper I". Począwszy od dnia 1 czerwca 2008 r. jest oddelegowany w interesie służby do gabinetu A. Tajaniego, członka Komisji, w którym zajmuje stanowisko zastępcy szefa gabinetu.

4 W komunikacie do personelu nr 50/09 z dnia 5 marca 2009 r. SGR poinformował urzędników o danych, które zostały udostępnione komitetom konsultacyjnym ds. awansu w ramach postępowania w sprawie awansów za 2009 r., oraz o środkach przyjętych w celu wykonania postanowień art. 45 regulaminu pracowniczego. Załącznik 2 do tego komunikatu precyzował dla każdej grupy zaszeregowania liczbę możliwych awansów w 2009 r., a załącznik 3 zawierał listę urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans. I tak zgodnie z załącznikiem 2 istniało 19 stanowisk w grupie zaszeregowania AD 13 dla administratorów sprawujących funkcje o charakterze ogólnym, podczas gdy 91 urzędników w grupie zaszeregowania AD 12 wykonujących funkcje o charakterze ogólnym figurowało na liście zawartej w załączniku 3, na której to liście skarżący zajmował 20 miejsce według stażu pracy w grupie zaszeregowania.

5 Zgodnie z komunikatem do personelu nr 50/09 komitety konsultacyjne ds. awansu dysponują w szczególności sprawozdaniami z oceny dotyczącymi każdego z urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans od momentu powołania do grupy zaszeregowania AD 12 do ostatniego dostępnego sprawozdania, mianowicie sprawozdania dotyczącego oceny za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. (zwanego dalej „sprawozdaniem z oceny za lata 2006–2007").

6 SGR załączył do komunikatu do personelu nr 54/09 z dnia 10 marca 2009 r. statystyki dotyczące postępowania w sprawie oceny za lata 2006–2007, w szczególności tabelę 2.1, zawierającą statystyki sporządzone stosownie do grup zaszeregowania urzędników (zwaną dalej „tabelą 2.1") oraz tabelę 3.1, odzwierciedlającą statystyki stosownie do dyrekcji generalnej/dyrekcji/służby (zwaną dalej „tabelą 3.1"). Z komunikatu do personelu nr 54/09 wynika, że statystyki te zostały również zakomunikowane komitetom konsultacyjnym ds. awansu.

7 Na zakończenie swoich prac komitet konsultacyjny ds. awansu dla grupy funkcyjnej AD (urzędników zajmujących stanowiska administratorów) przedstawił organowi powołującemu listę – dotyczącą administratorów sprawujących funkcje o charakterze ogólnym – zawierającą nazwiska dziewiętnastu urzędników objętych propozycją awansu do grupy zaszeregowania AD 13 (zwaną dalej „listą urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13"), spośród których dziesięciu miało staż pracy w grupie zaszeregowania krótszy aniżeli skarżący. Skarżący nie znajdował się na tej liście.

8 W komunikacie do personelu nr 94/09 z dnia 27 kwietnia 2009 r. organ powołujący poinformował urzędników o swojej decyzji o przychyleniu się do opinii komitetu konsultacyjnego ds. awansu i o awansowaniu do grupy zaszeregowania AD 13 dziewiętnastu zaproponowanych urzędników.

9 Pismem z dnia 27 maja 2009 r. skarżący zakwestionował, w oparciu o art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, decyzję o nieawansowaniu go, ujawnioną w komunikacie do personelu nr 94/09.

10 Decyzją z dnia 24 września 2009 r., zakomunikowaną skarżącemu następnego dnia, organ powołujący zakwalifikował pismo z dnia 27 maja 2009 r. jako zażalenie w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego i zażalenie to oddalił.

## Żądania stron

11 Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi;

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieumieszczeniu skarżącego na liście osób awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13, wynikającej z komunikatu do personelu nr 94/09;

— stwierdzenie nieważności, o ile to konieczne, decyzji organu powołującego oddalającej zażalenie skarżącego;

— zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego:

  — kwoty określonej ex aequo et bono na 150 000 EUR tytułem naprawienia krzywdy, powiększonej o ustawowe odsetki od dnia, w którym stanie się ona wymagalna, oraz

  — kwoty określonej ex aequo et bono na 50 000 EUR tytułem naprawienia uszczerbku dla kariery, powiększonej o ustawowe odsetki za zwłokę od dnia, w którym stanie się wymagalna;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

12 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie strony skarżącej całością kosztów postępowania.

## Przebieg postępowania

13 Skarżący wniósł do Sądu o wezwanie Rady, w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych przez art. 55 i 56 regulaminu postępowania, do przedstawienia sprawozdań z oceny 19 urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13. Sąd postanowił uwzględnić ten wniosek w części.

14 I tak, w pierwszej kolejności, pismem sekretarza Sądu z dnia 15 czerwca 2010 r. Rada została wezwana do udzielenia odpowiedzi na pisemne pytania i do przedstawienia anonimowych sprawozdań z oceny dziesięciu urzędników, których staż pracy w grupie zaszeregowania był krótszy aniżeli w przypadku skarżącego i których nazwiska znalazły się na liście urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13 (zwanych dalej „wspomnianymi dziesięcioma urzędnikami").

15 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 6 lipca 2010 r. za pośrednictwem faksu (oryginał został złożony w dniu 12 lipca), Rada odpowiedziała na te pytania i przedstawiła anonimowe sprawozdania z oceny wspomnianych dziesięciu urzędników za okres od momentu powołania do grupy zaszeregowania AD 12 do momentu oceny za okresu od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. Rada przekazała również Sądowi tabelę poglądową zestawiającą informacje wynikające z dwóch ostatnich sprawozdań z oceny skarżącego i każdego spośród wspomnianych dziesięciu pracowników, określonych literami od A do J. Tabela ta zawiera, w odniesieniu do każdego z tych sprawozdań, opis funkcji lub poziom wykonywanych obowiązków, wyciąg ocen o charakterze ogólnym i średnią ocen analitycznych. Tabela ta (zwana dalej „tabelą poglądową") wskazuje również języki wykorzystywane przy okazji wykonywania obowiązków.

16 W drugiej kolejności strony zostały wezwane w sprawozdaniu na rozprawę, które zostało im wysłane pismem sekretarza Sądu z dnia 23 lipca 2010 r., do przedstawienia Sądowi, przed rozprawą, uwag na uzasadnienie prezentowanej przez nie tezy w świetle dokumentów przedstawionych przez Radę w odpowiedzi na środki organizacji postępowania. Skarżący wywiązał się z tego obowiązku pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 31 sierpnia 2010 r. za pośrednictwem faksu (oryginał został złożony w dniu 2 września), podczas gdy uwagi Rady wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniu 1 września 2010 r. za pośrednictwem faksu (oryginał został złożony w dniu 6 września).

17 W swojej odpowiedzi skarżący uskarża się na fakt, iż kopie rozmaitych sprawozdań z oceny nie umożliwiają, w każdym wypadku, wyraźnego rozróżnienia oceny przyznanej w odniesieniu do kryteriów „Wydajność" i „Szybkość wykonywania zadań".

18 Przed rozprawą prezes pierwszej izby zwrócił się do przedstawiciela skarżącego z pytaniem, czy akceptuje on średnie ocen analitycznych zawarte w tabeli poglądowej, które to średnie zawierały oceny – dotyczące dwóch kryteriów wymienionych w punkcie powyżej – przyznane każdemu z wspomnianych dziesięciu urzędników, czy też, przeciwnie, domaga się on przedstawienia tych kopii w sposób bardziej czytelny.

19 Przedstawiciel skarżącego wyraził zgodę na uznanie tych średnich ocen za prawidłowe i odstąpił od nowego przedstawiania stron sprawozdań z oceny zawierających mało czytelne dane.

## Przedmiot skargi

20 Poza stwierdzeniem nieważności decyzji organu powołującego o niewpisaniu skarżącego na listę urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13 skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 24 września 2009 r. dotyczącej oddalenia zarzutów podnoszonych przez niego w piśmie z dnia 27 maja 2009 r., które to pismo zostało zakwalifikowane przez organ powołujący jako zażalenie w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego (zwanej dalej „decyzją z dnia 24 września 2009 r.").

21 W kwestii tej należy przypomnieć, że żądania stwierdzenia nieważności dotyczące formalnie oddalenia zażalenia skutkują zaskarżeniem przed Sądem aktu, na który wniesione zostało zażalenie, jeżeli żądania te są, jako takie, pozbawione niezależnej treści (wyrok Sądu z dnia 29 września 2009 r. w sprawie F-102/07 Kerstens przeciwko Komisji, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 W niniejszej sprawie, jako że żądania dotyczące decyzji z dnia 24 września 2009 r. są jako takie pozbawione niezależnej treści, należy uznać, że skarga jest skierowana przeciwko decyzji organu powołującego o niewpisaniu skarżącego na listę urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13, która to decyzja wynika z komunikatu do personelu nr 94/09 (zwana dalej „zaskarżoną decyzją").

**W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności**

23 W uzasadnieniu swoich żądań stwierdzenia nieważności skarżący podnosi dwa zarzuty. Pierwszy dotyczy naruszenia art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, ponieważ organ powołujący popełnił rozliczne oczywiste błędy w ocenie. Drugi dotyczy nadużycia władzy i nadużycia proceduralnego.

*W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego*

Argumenty stron

24 Skarżący twierdzi, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie w ramach porównania sprawozdań z oceny. W zakresie, w jakim dziesięciu spośród dziewiętnastu awansowanych urzędników miało staż pracy w grupie zaszeregowania krótszy aniżeli skarżący, i w zakresie, w jakim organ powołujący może brać pod uwagę wiek kandydatów i ich staż pracy w grupie zaszeregowania lub na stanowisku jedynie pomocniczo, tych dziesięciu urzędników powinno było, aby uzyskać awans, mieć większe osiągnięcia aniżeli skarżący. Tymczasem zdaniem skarżącego istnieje rzeczywisty ciąg wskazówek, w myśl których jest mało prawdopodobne, aby tych dziesięć osób, mających staż pracy w grupie zaszeregowania krótszy aniżeli skarżący, miało większe osiągnięcia.

25 Zdaniem skarżącego dotyczące go sprawozdania z oceny, od momentu jego powołania do grupy zaszeregowania AD 12 do momentu oceny za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r., są szczególnie pozytywne. Ostatnie sprawozdanie stwierdza wyraźnie, że „zasługuje na awans do wyższej grupy zaszeregowania". W związku z tym nie jest „w oczywisty sposób normalne", że nie otrzymał żadnego awansu od 2001 r. W sprawozdaniu z oceny za lata 2006–2007 skarżący otrzymał średnią ocen analitycznych na poziomie 2, co stanowi ocenę znacznie wyższą aniżeli średnia ocena urzędników należących do grupy zaszeregowania AD 12 SGR oraz urzędników w służbie prawnej. W końcu okoliczność, iż perfekcyjnie wywiązał się ze swojego zadania przewodniczącego komisji konkursowej dla konkursów EPSO/AD/46/06 i EPSO/AD/47/06, poświęconych naborowi prawników w grupie zaszeregowania AD 5 z Rumunii i Bułgarii, oraz fakt, iż włada on pięcioma językami, powinny stanowić dowód zakresu jego osiągnięć.

26 Skarżący zarzuca również organowi powołującemu popełnienie oczywistego błędu w ocenie, ponieważ błędnie ocenił jego kompetencje językowe. Skarżący stwierdza mianowicie, że poza minimalnym wymagalnym poziomem, to znaczy znajomością języka angielskiego i francuskiego, włada on trzema innymi językami. Skarżący jest zdania, że te dodatkowe umiejętności powinny były zostać uwzględnione w ocenie osiągnięć.

27 W końcu zdaniem skarżącego organ powołujący popełnił również oczywisty błąd w ocenie w zakresie, w jakim nie uwzględnił, pośród wykonywanych przez skarżącego obowiązków, okoliczności, iż był on przewodniczącym komisji konkursowej w wyżej wymienionych konkursach EPSO/AD/46/06 i EPSO/AD/47/06, które zostały ogłoszone w czerwcu 2006 r., a lista laureatów w grudniu 2007 r. Skarżący podnosi, że przewodniczenie temu konkursowi, w którym uczestniczyło wielu kandydatów i który spowodował znaczny wzrost jego obciążenia pracą poza funkcjami sprawowanymi w ramach służby prawnej, stanowiło ważne zadanie, trudne i delikatne, z którego dobrze się wywiązał. Nie miało

to żadnego negatywnego wpływu na jakość jego pracy w służbie prawnej. Fakt wywiązania się z tego zadania, które nie jest bez znaczenia, stanowi jego zdaniem istotny atut, który powinien był mieć znaczący wpływ na ocenę osiągnięć.

28 Rada uważa, że zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

Ocena Sądu

29 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego organ powołujący, dokonując porównania osiągnięć, uwzględnia w szczególności sprawozdania dotyczące urzędników, posługiwanie się językami obcymi innymi niż języki, których biegłą znajomość urzędnicy zadeklarowali, w wykonywaniu obowiązków oraz, w stosownych przypadkach, poziom obowiązków wykonywanych przez urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans.

30 Sąd orzekł, że w dziedzinie, w której administracja dysponuje szerokimi uprawnieniami dyskrecjonalnymi, wyraźne wskazanie tych kryteriów w art. 45 regulaminu pracowniczego podkreśla wyjątkowe znaczenie, jakie prawodawca przypisuje konieczności ich uwzględnienia (wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie F-97/05 Buendía Sierra przeciwko Komisji, pkt 62). Wyraźne wskazanie w art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego zakresu obowiązków wykonywanych przez danego urzędnika jest tym bardziej istotne, że Sąd Pierwszej Instancji, w swoim wyroku z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie T-131/00 Schochaert przeciwko Radzie, RecFP s. I-A-141 i II-743, pkt 43, uznał okoliczność utrzymania kryterium zakresu obowiązków wykonywanych przez urzędnika uprawnionego do ubiegania się o awans jako kryterium determinującego za sprzeczną z przepisami art. 45 ust. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r. (wyrok Sądu z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie F-53/08 Bouillez i in. przeciwko Radzie, pkt 49).

31 Sąd orzekł ponadto, po pierwsze, że postanowienia art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego obowiązujące od dnia 1 maja 2004 r. są jaśniejsze, jeśli chodzi o elementy, które należy uwzględniać na potrzeby przyznania awansu, niż przepisy tego artykułu w brzmieniu sprzed tej daty, gdyż odwołują się one, poza sprawozdaniami z oceny, do posługiwania się językami obcymi innymi niż języki, których biegłą znajomość urzędnicy zadeklarowali, oraz w stosownych przypadkach, do zakresu wykonywanych obowiązków. Sąd orzekł, po drugie, że co do zasady od tej pory organ powołujący powinien porównywać osiągnięcia urzędników uprawnionych do awansu właśnie w świetle tych trzech elementów, gdyż termin „osiągnięcia" w rozumieniu art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego ma odmienny, w istocie szerszy zakres niż identyczny termin, którego użyto w wersji tego artykułu obowiązującej przed dniem 1 maja 2004 r. (wyrok Sądu z dnia 7 listopada 2007 r. w sprawie F-57/06 Hinderyckx przeciwko Radzie, pkt 45). Sąd orzekł również, że wyrażenie „w stosownych przypadkach" oznacza po prostu, że o ile co do zasady urzędnicy w tej samej grupie zaszeregowania mają ten sam zakres wykonywanych przez nich obowiązków, to gdy w konkretnym przypadku tak nie jest, okoliczność tę należy uwzględnić w postępowaniu w sprawie awansu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bouillez i in. przeciwko Radzie, pkt 56).

32 W przypadku równorzędności osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans ocenianej na podstawie trzech elementów wskazanych wyraźnie w art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego organ powołujący może pomocniczo uwzględniać inne elementy, takie jak wiek kandydatów i ich staż pracy w kategorii zaszeregowania lub służbie (ww. wyrok w sprawie Bouillez i in. przeciwko Radzie, pkt 50).

33 W końcu należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem organ powołujący dysponuje na potrzeby oceny porównawczej osiągnięć urzędników aspirujących do awansu szerokimi uprawnieniami dyskrecjonalnymi i że kontrola sądu Unii musi ograniczyć się do kwestii, czy – w świetle sposobów i środków, które mogły doprowadzić administrację do tej oceny, nie wykroczyła ona poza rozsądne granice i nie wykorzystała swej swobody w sposób oczywiście błędny. Sąd nie może

zatem zastąpić oceny organu powołującego swoją oceną kwalifikacji i osiągnięć kandydatów (wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 września 2005 r. w sprawie T-132/03 Casini przeciwko Komisji, pkt 52).

34 Przysługujące administracji uznanie jest jednak ograniczone koniecznością porównania kandydatur przy dochowaniu wszelkiej staranności i bezstronności, w interesie służby i zgodnie z zasadą równego traktowania. W praktyce porównanie powinno być prowadzone na zasadzie równości i na podstawie porównywalnych źródeł informacji (ww. wyrok w sprawie Casini przeciwko Komisji, pkt 53).

35 W związku z tym to w świetle tych zasad należy dokonywać oceny, czy zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie. W tej kwestii Sąd precyzuje, że zachowując praktyczną skuteczność, którą należy przyznać zakresowi uznania organu powołującego, błąd jest oczywisty, gdy jest łatwy do zauważenia i może zostać stwierdzony w świetle kryteriów, od których prawodawca uzależnił decyzje dotyczące awansu.

36 Z akt sprawy wynika, że system awansów stosowany przez Radę pozostawia organowi powołującemu, w ramach oceny porównawczej osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans, szerokie uprawnienia dyskrecjonalne.

37 W niniejszej sprawie, aby przedstawić swoją opinię, na której oparł swoją decyzję organ powołujący, komitet konsultacyjny ds. awansu dla grupy funkcyjnej AD miał do swojej dyspozycji m.in. sprawozdania z oceny dotyczące każdego spośród urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans od momentu powołania do grupy zaszeregowania AD 12 do momentu oceny za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r., historię przebiegu kariery, skrócony wyciąg zwolnień chorobowych lub powypadkowych dotyczący okresu trzech ostatnich lat oraz tabele 2.1 i 3.1.

38 Ponadto o ile prawdą jest, że w argumentach sformułowanych w uzasadnieniu swojego zarzutu pierwszego skarżący odnosi się do 19 urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania AD 13 i że wniósł on do Sądu o zażądanie przedstawienia mu sprawozdań z oceny tychże 19 urzędników, z akt sprawy wynika, że kwestionuje on w istocie ocenę porównawczą dokonaną przez organ powołujący pomiędzy zasługami jego i tych dziesięciu wspomnianych urzędników.

39 Otóż w pkt 25, 32 i 33 skargi skarżący podkreśla, że ocena osiągnięć stanowi decydujące kryterium dla każdego awansu, natomiast wiek kandydatów oraz ich staż w grupie zaszeregowania lub w służbie mogą zostać uwzględnione przez organ powołujący jedynie pomocniczo, w przypadku równoważności ich osiągnięć. W zakresie, w jakim 19 awansowanych urzędników miało staż pracy w grupie zaszeregowania AD 12 krótszy od skarżącego, prawdopodobieństwo, iż posiadają oni większe osiągnięcia, jest, jego zdaniem, bardzo niewielkie.

40 Tym samym na żadnym etapie procedury, ani w uwagach pisemnych przedstawionych przed rozprawą, dotyczących odpowiedzi Rady na środki organizacji postępowania, ani podczas rozprawy, skarżący nie kwestionuje faktu, iż Sąd ograniczył te środki do sprawozdań z oceny dziesięciu wspomnianych urzędników i nie odniósł się do dziewięciu urzędników mających staż pracy w grupie zaszeregowania AD 12 dłuższy od niego, w odniesieniu do których Sąd nie zażądał przedstawienia sprawozdań z oceny.

41 W związku z tym zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego należy rozumieć w ten sposób, że organ powołujący popełnił błąd w ramach porównania osiągnięć skarżącego i dziesięciu wspomnianych urzędników.

42 W celu dokonania globalnej oceny istotności tego zarzutu należy zatem zbadać nie tylko sprawozdania z oceny, ale również inne elementy akt dotyczące posługiwania się językami oraz poziomu wykonywanych obowiązków.

– Sprawozdania z oceny

43 Skarżący przedstawił w szczególności dotyczące go sprawozdania z oceny od momentu powołania go do grupy zaszeregowania AD 12 do momentu sprawozdania z oceny za lata 2006–2007, z wyjątkiem sprawozdania z oceny dotyczącego okresu od dnia 1 października 2003 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. Zapytany o to na rozprawie skarżący wyraził wątpliwości co do istnienia sprawozdania z oceny dotyczącego tego okresu i wskazał, że wyjaśnienie tej kwestii mogłoby być związane z faktem, że w dniu 1 października, gdy powrócił do służby prawnej po oddelegowaniu do Komisji, postępowanie w sprawie oceny w Radzie było już toku.

44 Po pierwsze, jeżeli chodzi o oceny analityczne, z uwag przedstawionych przez Radę w dniu 1 września 2010 r. wynika, że komitet konsultacyjny ds. awansu wziął głównie pod uwagę dokonane w sprawozdaniu z oceny za lata 2006–2007 oceny analityczne skarżącego i dziesięciu wspomnianych urzędników. Te oceny analityczne są podzielone na trzynaście rubryk, w których należało zaznaczyć wzmiankę „doskonała", „bardzo dobra", „dobra", „dostateczna", „pozostawiająca do życzenia".

45 W komunikacie do personelu nr 54/09 zostało sprecyzowane, że wzmianki „doskonała", „bardzo dobra", „dobra", „dostateczna", „pozostawiająca do życzenia" odpowiadają, odpowiednio, cyfrom „1", „2", „3", „4" i „5". Wzmianki w zapisie cyfrowym służyły przygotowaniu statystyk, w szczególności tabeli 2.1 i 3.1, przedstawiających wartości średnie obliczone odpowiednio dla grup zaszeregowania i dyrekcji generalnych. Z tabeli 2.1 wynika, że wartość średnia uzyskana przez urzędników w grupie zaszeregowania AD 12 to 2,28.

46 Tymczasem średnia ocen analitycznych skarżącego za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r., mianowicie 2, była wyraźnie lepsza od wartości średniej przywołanej w punkcie poprzednim. Element ten stanowi wskazówkę charakteryzującą jakość osiągnięć skarżącego, jeżeli chodzi o ostatni okres oceny brany pod uwagę w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r.

47 Z dokumentów włączonych do akt sprawy wynika, że czterech spośród dziesięciu wspomnianych urzędników, mianowicie urzędnicy A, E, I, i J, uzyskało w dotyczących ich sprawozdaniach z oceny za lata 2006–2007 średnią ocen analitycznych niższą od średniej skarżącego, a zatem lepszą (1,77 w przypadku pierwszego urzędnika i 1,92 w przypadku trzech pozostałych). Trzech spośród dziesięciu wspomnianych urzędników, mianowicie urzędnicy B, C i H, uzyskało średnią 2, podobnie jak skarżący, podczas gdy średnia urzędników D, F i G była wyższa od średniej skarżącego, a zatem gorsza (2,15 w przypadku pierwszego urzędnika i 2,08 w przypadku dwóch pozostałych).

48 Należy jednakże zauważyć, że różnica pomiędzy średnią ocen analitycznych skarżącego a – gorszą – średnią tych trzech ostatnich urzędników jest bardzo niewielka, tak że w niniejszej sprawie może ona zostać uznana za zaniedbywaną.

49 Skarżący twierdzi, że fakt, iż czterech spośród dziesięciu wspomnianych urzędników uzyskało średnią ocen analitycznych niższą od niego należy zrelatywizować, w zakresie, w jakim pracują oni w dyrekcjach generalnych, w których, zgodnie z tabelą 3.1, oceny były niższe od średniej ocen w SGR.

50 W tej kwestii należy stwierdzić, że jak wynika z tej tabeli, średnia ocena uzyskana przez urzędników służby prawnej, mianowicie 2,35, jest bardzo bliska średniej ogólnej SGR, która wynosi 2,36. Z dokumentów załączonych do akt sprawy wynika również, że czterech awansowanych urzędników, którzy uzyskali oceny analityczne, których średnia jest niższa od średniej skarżącego, należą do dyrekcji generalnych, w których średnia leży pomiędzy 2,21 i 2,30, a zatem na poziomie niższym aniżeli w służbie prawnej. Zgodnie z tą tabelą wartości średnie różnych dyrekcji generalnych oscylują pomiędzy 2,05 (najlepsza) a 2,63 (najgorsza).

51 Prawdą jest zatem, że czterech ww. urzędników należy do dyrekcji generalnych, w których oceniający byli „hojniejsi" wobec całego swojego personelu aniżeli oceniający służbę prawną. Jednakże najniższa wartość średnia tych dyrekcji generalnych to 2,21, czyli 0,15 pkt poniżej ogólnej wartości średniej SGR i 0,14 pkt poniżej wartości średniej służby prawnej, podczas gdy wartości średnie różnych dyrekcji generalnych wykazują różnicę 0,58 pkt.

52 W tym kontekście należy zauważyć, że różnica zasygnalizowana w poprzednim punkcie pomiędzy średnią ocen w służbie prawnej a tą w dyrekcjach generalnych, do których należą czterej awansowani urzędnicy, których oceny analityczne są, przeciętnie, lepsze od ocen uzyskanych przez skarżącego, nie może być decydująca dla przyznania awansu.

53 Po pierwsze, średnie ocen określone przez dyrekcje generalne są mianowicie obliczane stosownie do liczby urzędników każdej z nich, bez dokonywania rozróżnienia pomiędzy tymi ostatnimi stosownie do ich grup zaszeregowania, ich grup funkcyjnych, czy stosownie do tego, czy są oni uprawnieni do ubiegania się o awans w ramach przedmiotowej oceny. Po drugie, średnia ocen analitycznych stanowi jedynie część danych uwzględnianych przez komitet konsultacyjny ds. awansu w ramach porównania osiągnięć.

54 Skarżący podnosi ponadto, że w ramach oceny jego osiągnięć nie zostało uwzględnione, że był przewodniczącym komisji konkursowej dla konkursów EPSO/AD/46/06 i EPSO/AD/47/06. Podkreślił on na rozprawie, że zadanie to spowodowało znaczny wzrost jego obciążenia pracą, z którego wywiązał się bez uszczerbku dla jakości jego aktualnej pracy w służbie prawnej Rady.

55 W odniesieniu do kwestii tej należy stwierdzić, po pierwsze, że sprawozdanie z oceny skarżącego za lata 2006–2007 wymienia wyraźnie, w opisie zadań wykonanych przez zainteresowanego, iż „[p]podczas znacznej części okresu referencyjnego [skarżący] przewodniczył [k]omisji konkursowej dla konkursów [EPSO/AD/46/06 i EPSO/AD/47/06] (prawnicy)". Po drugie, jeżeli chodzi o ocenę analityczną jakości pracy skarżącego w tym samym sprawozdaniu, skarżący otrzymał ocenę „doskonała", podczas gdy w dotyczącym go sprawozdaniu z oceny za okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 30 czerwca 2006 r. uzyskał on jedynie ocenę „bardzo dobrą".

56 Wynika z tego, że zarówno dwóch pierwszych oceniających, którzy wystąpili jako „pierwszy oceniający" i którzy sporządzili dotyczące skarżącego sprawozdanie z oceny, jak i drugi oceniający byli świadomi dodatkowego wysiłku włożonego przez skarżącego w okresie referencyjnym. Ponadto wyżej wymieniona poprawa oceny analitycznej jakości pracy skarżącego wydaje się wskazywać na to, że przewodniczenie komisji konkursowej zostało uwzględnione przy okazji sporządzenia sprawozdania z oceny za lata 2006–2007.

57 Po drugie, jeżeli chodzi o oceny ogólne, prawdą jest, że oceny ogólne wyrażone w dotyczących skarżącego sprawozdaniach z oceny od momentu powołania do grupy zaszeregowania AD 12 są szczególnie pozytywne. I tak w dotyczącym go sprawozdaniu z oceny za lata 2006–2007 pierwszy oceniający, który oceniał skarżącego za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 30 września 2007 r., precyzuje, że skarżący jest „wspaniałym współpracownikiem" i „doskonałym prawnikiem". Ponadto pierwszy oceniający, który oceniał skarżącego za okres od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2007 r., wskazuje, że skarżący posiada „wyjątkową znajomość prawa wspólnotowego", że „jego szczególnie rozwinięte zdolność rozumienia i oceny pozwalają mu na przedstawienie opinii prawnej, tak ustnej jak i pisemnej, na bardzo wysokim poziomie", i dodaje, że „zasługuje on na awans do wyższej grupy zaszeregowania".

58 Jednakże z akt sprawy wynika, że oceny ogólne wyrażone w sprawozdaniach z oceny dotyczących dziesięciu wspomnianych urzędników od momentu powołania do grupy zaszeregowania AD 12 są ekwiwalentne względem ocen uzyskanych przez skarżącego. Sąd nie zauważył żadnej uwagi, która pomniejszałaby ich osiągnięcia.

59 Podobnie należy stwierdzić, że zdania takie jak „oceniany urzędnik zasługuje na awans lub uzyskanie większej odpowiedzialności" figurują, w przypadku kilku spośród dziesięciu wspomnianych urzędników, w sprawozdaniach z oceny wcześniejszych aniżeli sprawozdanie z oceny za lata 2006–2007. Tego rodzaju oceny pierwszych oceniających nie mogą wiązać jednak organu powołującego w kwestii przyznania awansu wspomnianemu urzędnikowi, co potwierdza fakt, iż mimo takich ocen żaden z tych urzędników nie został awansowany przed oceną za rok 2009.

60 Otóż przepisy mające zastosowanie do procedury oceny nie przewidują wypowiadania się przez oceniających w przedmiocie zasługiwania przez ocenianego urzędnika na awans. Gdy oceniający podejmują inicjatywę przedstawienia do awansu któregoś z członków swojego zespołu pracowników, wyrażają oni opinię, która w żaden sposób nie może zobowiązywać organu powołującego, ponieważ awans może nastąpić jedynie po dokonaniu porównania osiągnięć wszystkich urzędników instytucji uprawnionych do ubiegania się o awans w ramach tej samej grupy zaszeregowania. W konsekwencji, po pierwsze, oceny te nie mają tego samego ciężaru gatunkowego co oceny wynikające z elementów ocenionych przez oceniającego. Po drugie, organ powołujący ma prawo awansowania urzędnika, gdy uzna, że jest to uzasadnione, nawet przy braku uwag przemawiających na rzecz awansu, które wynikają z dotyczącego tego urzędnika sprawozdania z oceny.

61 Celem uzupełnienia wywodu należy zrelatywizować uwagę, w myśl której skarżący zasługuje na awans w zakresie, w jakim pochodzi ona od pierwszego oceniającego, który oceniał okres wynoszący jedynie trzy spośród osiemnastu miesięcy objętych oceną.

62 W uwagach, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniu 31 sierpnia 2010 r., skarżący zauważa również, że w jednym ze sprawozdań z oceny dołączonych do akt sprawy przez Radę, sprawozdaniu, w myśl którego oceniany urzędnik zasługuje na awans, drugi oceniający wskazał, że podziela uwagi pisemne pierwszego oceniającego, lecz że uważa, iż przyznane oceny analityczne nie były zgodne z bezstronnymi instrukcjami. Jednakże w zakresie, w jakim drugi oceniający nie zmodyfikował ocen analitycznych, Sąd musi uznać, że zostały one przez niego podtrzymane.

63 W świetle powyższych rozważań należy dojść do wniosku, że z porównania sprawozdań z oceny nie wynika, jakoby inni urzędnicy zasługiwali na awans bardziej aniżeli skarżący.

– Posługiwanie się językami

64 Jeżeli chodzi o posługiwanie się językami, skarżący podnosi, że włada pięcioma językami, i zarzuca organowi powołującemu, że nie przyznał dostatecznego znaczenia jego kwalifikacjom językowym.

65 W odniesieniu do tych kwalifikacji językowych Rada wskazała w swojej odpowiedzi na skargę, że kryterium posługiwania się językami „stanowi raczej kryterium pomocnicze służące wyłonieniu lepszego z kandydatów, gdy dotyczące ich sprawozdania z oceny są ekwiwalentne".

66 Jednakże, w świetle przepisów art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, jasne jest, że kryterium dotyczące posługiwania się przez urzędników w wykonywaniu obowiązków językami innymi aniżeli te, których biegłą znajomość zadeklarowali, nie stanowi kryterium pomocniczego w tym znaczeniu, że kryterium to mogłoby stać się czynnikiem decydującym dla wyboru organu powołującego jedynie w przypadku równych osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans.

67 W odpowiedzi udzielonej w dniu 6 lipca 2010 r. na środki organizacji postępowania Rada sprecyzowała, że „relatywne znaczenie każdego z elementów branych pod uwagę nie jest określone w precyzyjny sposób" i że wybór organu powołującego jest oparty na całościowej ocenie osiągnięć urzędników, w ramach której sprawozdania z oceny traktowane jako całość oraz poziom odpowiedzialności mają największe znaczenie, podczas gdy kryterium posługiwania się językami, które jest brane pod uwagę w ramach porównania osiągnięć, ma znaczenie „znacznie mniejsze" od dwóch wyżej wymienionych

elementów. Na rozprawie Rada potwierdziła, że posługiwanie się językami jest jednym z pierwszych kryteriów wymagających wzięcia pod uwagę w ramach oceny osiągnięć, lecz że kryterium to ma mniejsze znaczenie aniżeli dwa pozostałe. Tym samym strona pozwana położyła nacisk na fakt, że organ powołujący nie porównywał każdego z kryteriów osobno, lecz że dokonał, dla każdego kandydata oceny całościowej tych kryteriów i dokonał wyważenia ich roli.

68 W tym kontekście Sąd zauważył, że prawdą jest, że administracja dysponuje pewnym zakresem swobody, jeżeli chodzi o relatywne znaczenie, jakie przyznaje każdemu z trzech kryteriów przewidzianych w art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, przepisy tego artykułu nie wyłączają przy tym możliwości wyważenia ich roli.

69 Jeżeli chodzi o języki używane w wykonywaniu obowiązków, Sąd zauważa, że skarżący nie precyzuje, czy używał pięciu ww. języków w wykonywaniu swoich obowiązków w badanym okresie, to znaczy od dnia 1 czerwca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2007 r.

70 W kwestii tej należy stwierdzić, że dotyczące skarżącego sprawozdanie z oceny za lata 2006–2007 wzmiankuje w pierwszej części sekcja III, zatytułowana „Języki”:

„[Skarżący], którego językiem ojczystym jest język hiszpański, pracuje regularnie w językach francuskim i angielskim, tak ustnie, jak i pisemnie. Czasami pracuje również w języku niemieckim (ustnie)”.

71 Na rozprawie skarżący sprecyzował, że w okresie badanym na potrzeby postępowania w sprawie awansu za 2009 r. posługiwał się językami niemieckim, włoskim i portugalskim jedynie ustnie, na spotkaniach lub w okolicznościach im towarzyszącym.

72 Jeżeli chodzi o pojęcie języków używanych, Sąd zauważa, że zgodnie z arkuszem informacyjnym dotyczącym znajomości języków, który zawiera rubryki rozumienie, język mówiony i język pisany, załączonym do sprawozdania z oceny za lata 2006–2007 i wypełnionym przez skarżącego w dniu 29 stycznia 2007 r., zadeklarował on, że ma bardzo dobrą znajomość francuskiego, angielskiego, lecz, w odniesieniu do języka niemieckiego, jedynie dobrą zdolność rozumienia, dobry poziom języka mówionego i poziom dostateczny języka pisanego, a w odniesieniu do języka włoskiego jedynie dobrą zdolność rozumienia i poziom dostateczny języka mówionego i pisanego. W końcu, w dalszym ciągu zgodnie z tym arkuszem informacyjnym, znajomość języka portugalskiego przez skarżącego ogranicza się do zdolności rozumienia na poziomie dostatecznym.

73 W swoim piśmie z dnia 27 maja 2009 r. skarżący wskazuje, że posiada obecnie dobrą znajomość języka włoskiego, jako że język ten jest jednym z języków pracy, którymi najczęściej się posługuje z powodu zajmowania stanowiska zastępcy szefa gabinetu A. Tajaniego, członka Komisji, które to stanowisko zajmuje od dnia 1 czerwca 2008 r.

74 Jednakże, jak słusznie zauważyła Rada w swojej decyzji z dnia 24 września 2009 r., komitet konsultacyjny ds. awansu nie mógł wziąć pod uwagę dowodów dotyczących okresu następującego po sporządzeniu ostatniego sprawozdania z oceny urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans, a mianowicie tego obejmującego okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. Ponadto jedynymi dowodami dotyczącymi języków, którymi dysponował komitet konsultacyjny ds. awansu, były sprawozdania z oceny dotyczące każdego z urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans od momentu powołania do grupy zaszeregowania AD 12 do czasu sprawozdania z oceny za lata 2006–2007. Zgodnie z zasadą równości traktowania ani ten komitet, ani organ powołujący nie mogły zatem pozwolić nieawansowanym urzędnikom na powoływanie się na dowody, których inni urzędnicy uprawnieni do ubiegania się o awans nie mogli przedstawić.

75 Należy zatem stwierdzić, że stwierdzenia skarżącego na rozprawie dotyczące jego znajomości języków włoskiego i portugalskiego nie pokrywają się z informacjami dotyczącymi znajomości języków zawartymi w arkuszu dołączonym do sprawozdania z oceny za lata 2006–2007. Otóż zgodnie z tym arkuszem skarżący deklaruje dostateczną znajomość włoskiego w mowie, podczas gdy okienka odpowiadające znajomości języka portugalskiego jako języka mówionego nie zostały nawet wypełnione.

76 O ile prawdą jest, że ten arkusz został wypełniony w dniu 29 stycznia 2007 r. i w związku z tym nie może oddawać znajomości języków skarżącego w dniu 31 grudnia 2007 r., Sąd zauważa, że sam skarżący kładzie naciska na fakt, iż jego znajomość języka włoskiego jest obecnie na tym samym poziomie co znajomość francuskiego i angielskiego. Domyślnie skarżący przyznaje zatem, że w dniu 31 grudnia 2007 r. jego znajomość włoskiego była gorsza aniżeli obecnie. W każdym razie skarżący nie przedstawia żadnego dowodu, który miałby wykazać, że w dniu 31 grudnia 2007 r. jego znajomość języków włoskiego i portugalskiego w mowie była lepsza aniżeli w styczniu 2007 r. W związku z tym Sąd może racjonalnie uznać, że w tym dniu znajomość przez skarżącego języków włoskiego i portugalskiego w mowie nie była dostatecznie rozwinięta, aby uwzględnić ją na potrzeby porównania osiągnięć językowych.

77 W konsekwencji należy dojść do wniosku, że na końcu okresu badanego przez komitet konsultacyjny ds. awansu, mianowicie w dniu 31 grudnia 2007 r., skarżący władał doskonale, poza językiem hiszpańskim, jako swoim językiem ojczystym, językami francuskim i angielskim. Znał również dobrze język niemiecki, chociaż jego znajomość w piśmie była ograniczona, i rozumiał dobrze język włoski. Jeżeli chodzi o posługiwanie się tymi językami, o ile prawdą jest, że skarżący mówił okazjonalnie po niemiecku, okazuje się, że w swojej pracy posługiwał się regularnie jedynie dwoma językami, mianowicie angielskim i francuskim.

78 W tym kontekście z akt sprawy wynika, że pośród wspomnianych urzędników wszyscy posługiwali się w wykonywaniu swoich obowiązków językami angielskim i francuskim. Jednakże, w przeciwieństwie do twierdzenia Rady, nie wszyscy urzędnicy władali tymi dwoma językami doskonale, a pośród tych, dla których język francuski bądź angielski był językiem ojczystym, nie wszyscy władali doskonale przynajmniej trzecim językiem. Niemniej jednak z akt wynika, że wszyscy, którzy nie władali doskonale lub perfekcyjnie wspomnianymi językami, posiadali przynajmniej ich dobrą znajomość.

79 W konsekwencji kompetencje językowe skarżącego okazują się, w istocie, ekwiwalentne względem kompetencji językowych dziesięciu wspomnianych urzędników wykorzystywanych w wykonywaniu przez nich obowiązków.

– Poziom wykonywanych obowiązków

80 Jeżeli chodzi o poziom wykonywanych obowiązków, z akt sprawy wynika, że wszyscy spośród dziesięciu wspomnianych urzędników, z wyjątkiem urzędnika B, sprawowali funkcje z zakresu zarządzania w okresie oceny trwającym od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. Tych dziewięciu urzędników wykonywało obowiązki szefów wydziału, bądź koordynowało de facto pracę ekipy w delikatnych dziedzinach. Skarżący, tak jak i urzędnik B, pracowali w tym czasie jako prawnicy w służbie prawnej Rady.

81 W konsekwencji należy stwierdzić, że dziewięciu spośród dziesięciu wspomnianych urzędników wykonywało obowiązki obejmujące, w terminologii zarządzania, wyższy poziom obowiązków aniżeli skarżący, podczas gdy obowiązki dziesiątego urzędnika, urzędnika B, były na takim samym poziomie.

82 W tym kontekście skarżący uważa, że dodatkowe zadania, ewentualnie powierzone urzędnikowi ubiegającemu się o awans, należy oceniać w odniesieniu do obowiązków podjętych w ramach wykonywania jego funkcji. I tak kładzie on nacisk na okoliczność, że w okresie od czerwca 2006 r. do grudnia 2007 r., mianowicie przez większość okresu badanego w sprawozdaniu z oceny za lata

2006–2007, przewodniczył komisji konkursowej dla konkursów EPSO/AD/46/06 i EPSO/AD/47/06, co spowodowało znaczny wzrost jego obciążenia pracą poza funkcjami sprawowanymi w ramach służby prawnej. Tymczasem praktycznie żaden spośród dziesięciu wspomnianych urzędników nie przyjął dodatkowych zadań o ekwiwalentnym charakterze. W związku z tym skarżący twierdzi, że organ powołujący popełnił oczywisty błąd w ocenie w zakresie, w jakim dokonując oceny osiągnięć skarżącego, nie uwzględnił w dostatecznym stopniu faktu, iż poza zwykłymi zadaniami przewodniczył on komisji konkursowej tych konkursów.

83 W związku z tym do Sądu należy zweryfikowanie, czy biorąc pod uwagę sprawowanie funkcji z zakresu zarządzania i podwyższony poziom obowiązków dziewięciu spośród dziesięciu wspomnianych urzędników, osiągnięcia tych ostatnich okazują się większe od osiągnięć skarżącego, uwzględniając fakt, że skarżący podjął się wyżej wymienionego dodatkowego zadania.

84 W tym kontekście bezsporne jest, że zadanie przewodniczącego komisji konkursowej dla konkursów EPSO/AD/46/06 i EPSO/AD/47/06 świadczy nie tylko o zwiększonym obciążeniu pracą poza funkcjami nadanymi skarżącemu w ramach służby prawnej, lecz również o podwyższonym poziomie obowiązków, co przyznaje zresztą Rada. Jednakże jak podnosi ta ostatnia, fakt przewodniczenia komisji konkursowej stanowi zadanie tymczasowe. O ile prawdą jest, że zadanie to trwało znaczny okres czasu, w niniejszym przypadku półtora roku, nie zmienia to faktu, że zgodnie z dokumentami włączonymi do akt sprawy dziewięciu awansowanych urzędników sprawowało funkcje z zakresu zarządzania na stałe i od dłuższego czasu. I tak sześciu spośród nich sprawowało funkcje z zakresu zarządzania co najmniej od dnia 1 lipca 2003 r., podczas gdy dwóch sprawowało je co najmniej od dnia 1 stycznia 2005 r. W końcu jeden urzędnik został oddelegowany do specjalnego wysłannika Unii Europejskiej w rejonie Wielkich Jezior począwszy od dnia 1 lutego 2004 r. i Rada wskazuje, że w ramach tych funkcji miał bardzo duże obowiązki.

85 W świetle powyższych rozważań Sąd uznaje, że dodatkowe zadanie wykonane przez skarżącego, które jak najbardziej zasługuje na pochwałę, nie ma w całościowej ocenie osiągnięć większego znaczenia, aniżeli funkcje z zakresu zarządzania, sprawowane stale i od dłuższego czasu.

86 Na Sądzie spoczywa również obowiązek zweryfikowania, czy Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w ramach całościowej oceny osiągnięć skarżącego, a w szczególności poziomu wykonywanych obowiązków w porównaniu z poziomem obowiązków wykonywanych przez urzędnika B.

87 Z akt sprawy wynika, że urzędnik B był w grupie zaszeregowania AD 12 począwszy od dnia 1 stycznia 2004 i że w okresie trwającym od tego dnia do dnia 31 grudnia 2007 r. był członkiem służby prawnej Rady. Wynika z tego, że w okresie od dnia 1 października 2003 r., kiedy to skarżący powrócił do służby prawnej po zakończeniu okresu oddelegowania, do dnia 31 grudnia 2007 r. skarżący i urzędnik B byli związani z tą samą służbą i sprawowali funkcje o podobnym poziomie obowiązków.

88 Z akt sprawy wynika, co zostało również podkreślone przez Radę na rozprawie, że w wyżej wymienionym okresie na urzędniku B spoczywał, podobnie jak na skarżącym, obowiązek wykonywania dodatkowych zadań. Otóż, podczas okresu oceny dotyczącego przedziału czasowego od dnia 1 lipca 2003 r. do dnia 31 grudnia 2004 r., urzędnik B oceniał pewne testy w ramach konkursu EPSO i brał udział w sekretariacie konferencji międzyrządowej, dotyczącej w szczególności finalizacji projektu traktatu ustanawiającego konstytucję dla Unii Europejskiej. Zdaniem Rady to ostatnie zadanie oznaczało pracę o skali i wymiarze porównywalnych z przewodniczeniem komisji konkursowej EPSO. Na rozprawie Rada podkreśliła również, że urzędnik B jest prawnikiem największego formatu, wyjątkowo niezawodnym i wykazującym się wybitną dogłębnością analizy.

89 W tym kontekście należy przypomnieć, że, jak zasygnalizowano w pkt 33 niniejszego wyroku, organ powołujący dysponuje szerokimi uprawnieniami dyskrecjonalnymi, a kontrola sądu Unii musi ograniczyć się do kwestii, czy nie wykroczył on poza rozsądne granice i nie wykorzystał swej swobody w sposób oczywiście błędny.

90 Tymczasem, w świetle całokształtu powyższych rozważań, należy stwierdzić, że nie można stwierdzić z łatwością, że – na podstawie oceny całościowej kryteriów przewidzianych przez art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego – osiągnięcia urzędnika B nie były większe od osiągnięć skarżącego. Nie należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie waga powinna była się przechylić z korzyścią dla skarżącego.

91 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

*W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego nadużycia władzy i nadużycia proceduralnego*

Argumenty stron

92 Skarżący twierdzi, że jest w stanie dostarczyć wskazówki wystarczająco dokładne, obiektywne i spójne, z których wynika, że zaskarżona decyzja została wydana w celu ukarania, w zawoalowany sposób, z naruszeniem art. 37 i 38 regulaminu pracowniczego, faktu iż od dnia 1 czerwca 2008 r. jest on oddelegowany w interesie służby do Komisji. Skarżący kładzie nacisk na fakt, iż korzystanie z posiadanych przez niego kwalifikacji w gabinecie członka Komisji stanowi zasługę i atut, co powinno było zostać uwzględnione na etapie porównania osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans. Zdaniem skarżącego, odmawiając uwzględnienia tego osiągnięcia oraz nietrwałości jego oddelegowania, Rada dwukrotnie go ukarała, popełniając w ten sposób nadużycie władzy, którego nadużycie proceduralne stanowi jedynie formę.

93 Rada odpowiada na te argumenty, wskazując na fakt, że skarżący nie dostarcza żadnych wskazówek w uzasadnieniu prezentowanej przez niego argumentacji i że w związku z tym nie może ona odpowiedzieć na ten zarzut.

Ocena Sądu

94 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że oddelegowanie skarżącego do Komisji nastąpiło w czerwcu 2008 r., czyli w momencie, który nastąpił po okresie objętym przez ostatnie sprawozdanie z oceny uwzględnione w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r., mianowicie sprawozdanie z oceny za lata 2006–2007. Jako że komitety konsultacyjne ds. awansu mogły badać jedynie osiągnięcia urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans sprzed dnia 31 grudnia 2007 r., oddelegowanie to nie mogło stanowić przedmiotu oceny w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r.

95 Ponadto, jak już wielokrotnie orzekano, akt jest wadliwy z powodu nadużycia władzy jedynie wtedy, gdy na podstawie obiektywnych, istotnych i spójnych przesłanek wydaje się, że został on wydany wyłącznie lub przede wszystkim w celu osiągnięcia innych celów niż wskazane albo w celu obejścia szczególnej procedury przewidzianej w traktacie (zob. wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie F-105/05 Wils przeciwko Parlamentowi, pkt 119 i przytoczone tam orzecznictwo).

96 W niniejszej sprawie, jak słusznie zauważa Rada, skarżący nie wykazał, ani nawet nie objął twierdzeniem istnienia takich wskazówek. Otóż ograniczył się on do podniesienia, że ma większe osiągnięcia aniżeli dziesięciu wspomnianych urzędników. Tymczasem argument ten nie pozwala na wykazanie, że zaskarżona decyzja została wydana jedynie w celu pokrzywdzenia go.

97 W celu uzupełnienia wywodu należy zauważyć, że z akt sprawy wynika, że skarżący został awansowany do grupy zaszeregowania (obecnie AD 12) w 2001 r., gdy był oddelegowany w interesie służby do Komisji i do grupy zaszeregowania AD 13 w 2010 r., w okresie oddelegowania w interesie służby do gabinetu A. Tajaniego. Ta ostatnia okoliczność może w tym miejscu zostać wzięta pod uwagę, nawet jeśli nastąpiła po dacie wydania zaskarżonej decyzji, ponieważ zawiera ona wskazówki co do

warunków, w jakich decyzja ta została podjęta. W świetle tej okoliczności należy stwierdzić, że skarżący nie może skutecznie podnosić, że oddelegowanie jego osoby w interesie służby spowodowało jego zawoalowane ukaranie, jako że uniemożliwiono mu awans.

98 W konsekwencji nie zostało wykazane, że zaskarżona decyzja została wydana w celach osiągnięcia innych celów aniżeli cel postępowania w sprawie awansu, ani że jest ona wadliwa z powodu nadużycia władzy.

99 Wobec powyższego zarzut drugi należy również oddalić jako bezzasadny.

100 Z tego wynika, że żądania stwierdzenia nieważności należy oddalić.

**W przedmiocie żądań mających na celu uzyskanie zadośćuczynienia i odszkodowania**

*Argumenty stron*

101 Skarżący podnosi, że brak awansu w ramach oceny za rok 2009 r. spowodował doznanie przez niego znacznej krzywdy i poniesienie znacznego uszczerbku dla kariery. Otóż nie tylko stracił rok (który mógłby stanowić wkład w przebieg jego kariery i jego przyszłych awansów), lecz został zahamowany, jeżeli chodzi o możliwości zajęcia stanowisk wymagających przynależności do grupy zaszeregowania AD 13. Skarżący określa wartość uszczerbku dla kariery na kwotę 50 000 EUR. Ponadto brak tego awansu spowodował znaczny stres, który przyczynił się do pogorszenia jego stanu zdrowia, który to był już nadwątlony na skutek poważnej choroby. Krzywda została oszacowana na kwotę 150 000 EUR.

102 Rada wnosi o oddalenie tego żądania zadośćuczynienia krzywdzie i naprawienia uszczerbku dla kariery.

*Ocena Sądu*

103 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym służby cywilnej żądania mające na celu uzyskanie odszkodowania należy oddalić, jeżeli pozostają one w ścisłym związku z żądaniami stwierdzenia nieważności, które zostały oddalone (zob. wyrok Sądu z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie F-104/06 Arpaillange i in. przeciwko Komisji, pkt 137 i przytoczone tam orzecznictwo).

104 W niniejszej sprawie żądania stwierdzenia nieważności zostały oddalone jako bezpodstawne. Z tego wynika, że żądania dotyczące zadośćuczynienia i odszkodowania należy oddalić.

105 Z tego wynika, że skargę należy oddalić w całości.

**W przedmiocie kosztów**

106 Zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu postępowania, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów rozdziału ósmego tytułu drugiego tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Na podstawie art. 87 § 2, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może zdecydować, że strona przegrywająca sprawę zostanie obciążona tylko częścią kosztów, a nawet że nie zostanie nimi obciążona w ogóle.

107 Z uzasadnienia niniejszego wyroku wynika, że skarżący przegrał sprawę. Ponadto Rada w swych żądaniach wyraźnie wniosła o obciążenie skarżącego kosztami postępowania. Okoliczności niniejszego przypadku nie uzasadniają zastosowania przepisów art. 87 § 2 regulaminu, a zatem skarżącego należy obciążyć kosztami poniesionymi przez Radę.

Z powyższych względów

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

(pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

**1) Skarga zostaje oddalona.**

**2) Diego Canga Fano pokrywa całość kosztów postępowania.**

Gervasoni Kreppel Rofes i Pujol

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 marca 2011 r.

Sekretarz
W. Hakenberg

Prezes
S. Gervasoni

Treść niniejszego orzeczenia, jak również cytowanych w nim orzeczeń sądów Unii Europejskiej, jest dostępna na stronie internetowej www.curia.europa.eu i jest co do zasady publikowana w porządku chronologicznym odpowiednio w zbiorze Orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości i Sądu lub w Zbiorze Orzeczeń – Służba Publiczna.